

[Ludvig Christensen.]

ningen var stuvet sammen i Kaserner ude paa Kristianshavn og andre Steder, var det saa velsignede Tider for Husejerne, at Ejendomme, som de havde givet 6 000—7 000 Rigsdaler for, fik de 3 500 Rigsdaler ind paa om Aaret, fordi Beboerne praktisk talt hang paa Snore overalt i Husene. Det er naturligvis ideale Tilstande for dem, der tilfældigvis ejer Ejendomme. Ved at drive Lejerne tilstrækkeligt højt op kan den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti meget nemt faa en Del Lejligheder tømt, men om vi er tjent med den Udvikling, turde være tvivlsomt.

Dernæst nævnte det ærede Medlem en anden Ting, jeg har hørt saa ofte, ikke mindst fra den Side, der er interesseret i at faa Lov til at lade Lejerne gaa til Vejrs, nemlig at de 800 husvilde Familier behøver vi ikke at tage Hensyn til, dem kan vi se bort fra, fordi det er Fattigfolk, for hvem Københavns Kommune alligevel skal betale Huslejen. Men Københavns Kommune har virkelig ikke Lejligheder nok. Havde vi det, lod vi dem faa hver sin Lejlighed den Dag i Dag. Men der skal Tid til at bygge de Lejligheder, de Mennesker skal bo i, og Københavns Kommunalbestyrelses Flertal er i alt Fald klar til at betale som Fattighjælp eller under andre Former, hvor Hjælpen til de paagældende nu hører hjemme, hvad det koster at faa de samboende Familier, som vi har paa Indkvarteringsstederne, skilt ad. Hvis det ærede Medlem vil spørge de københavnske Værgeraadsmedlemmer om, hvad der er ødelagt af Menneskeskæbner hos de Børn, som er vokset op under de fortvivlede Boligforhold, kunde det være, det ærede Medlem fik en anden Opfattelse af, hvor nødvendigt det er at faa de samboende Familier skilt ad uden Hensyn til de økonomiske Ofre, det maatte kræve. Derfor maa vi, som har Ansvaret for Byens Udvikling, virkelig have Lov til at hævde, at vi ogsaa maa regne med det Antal Familier, der her er Tale om, naar vi skal bedømme, hvorvidt der er normale Forhold paa Boligomraadet eller ej.

Den Omstændighed, at der i Øjeblikket er Ledighed i Byggefagene, er ikke ensbetydende med, at man lige paa een Gang kan sætte Arbejde i Gang. Man skal jo bl. a. kunne komme i Jorden for at kunne begynde at bygge. Naar vi erfaringsmæssigt altid

har nogen Ledighed i Byggefagene netop paa denne Aarstid, er det, fordi det plejer at kunne blive Vinter i Danmark; saa er Jorden frosset til; det har vi i alt Fald altid maattet regne med for Byggefagenes Vedkommende. Men ellers vil det ærede Medlem nemt kunne skaffe sig Sikkerhed for, at der ikke i en længere Aarrække har været Ledighed i Byggefagene om Sommeren, altsaa paa den Tid af Aaret, hvor der normalt kan arbejdes i Byggefagene. Jeg kan derfor ikke godkende de Betragtninger, som det ærede Medlem anstillede i den Henseende.

Den højtærede Indenrigsminister har allerede paa et enkelt Omraade svaret det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds, nemlig med Hensyn til den Brug af Tallene, som det ærede Medlem gjorde, da det ærede Medlem nævnte det Gennemsnitsantal af Beboere, der falder paa Lejlighederne. Her spiller navnlig det Forhold, at vi faar flere og flere selverhvervende Kvinder, som skal have egen Lejlighed, ind i en saadan Grad, at man overhovedet ikke har Lov til at bruge Statistikken paa den Maade, det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds gjorde.

Fritze Teisen: Jeg vil gerne først henvende mig til den højtærede Indenrigsminister, som sagde, at han ikke kunde se, der havde været noget særligt Jag med denne Sag; det var gaaet i Ro og Mag. Saa er Resultatet meget værre, end man kunde forvente, for det kunde undskyldes, hvis der havde været Jag og Hastværk; men det kan saa sandelig ikke undskyldes, naar der har været Tid nok til og har været en langvarig Drøftelse af Spørgsmaalet.

Med Hensyn til § 3 udtalte den højtærede Indenrigsminister, at han ikke kunde forstaa mine Indvendinger angaaende Rets-sagsspørgsmaalet. Jeg synes, det ligger ganske nær, for den Rækkevidde, som Aagerparagraffen hidtil har haft, har været ganske ringe, medens den Rækkevidde, den vil kunne faa i Fremtiden, kan blive endogsaa overordentlig stor, og netop derfor vil det være rart at have de paagældende Spørgsmaal præciseret.

Vedrørende § 5, om hvilken den højtærede Indenrigsminister oplyste, at den har været gældende i 5 Aar, og saa kan der vel ikke være saa meget at sige til, at Bestemmelsen opretholdes, vil jeg bemærke, at